סנטיאגו סיירה

גארסיה־אנטון (Garcia-Anton) כותבת בקטלוג התערוכה[1] על עבודותיו של סנטיאגו סיירה כי:

> הן מבוצעות באתרים שנחקרו ביסודיות ברחבי העולם, מלימה להלסינקי ומברלין להוואנה, אך כולן ממוקמות ביחס למשוואה כלכלית אחידה.

היא קוראת את עבודותיו של סיירה כדיאלוג עם קרל מרקס, שכתב:

> תוצר עבודתו של הפועל משרת אותו כערך־חליפין בלבד. תוצר זה אינו יכול לשוות לעצמו ערך אוניברסלי מוכר חברתית, אלא באמצעות תרגומו למונחים כספיים. ואולם, כסף זה מצוי בכיסו של מישהו אחר. כדי לחלץ את הכסף מכיס זה, לתוצר עבודתו של הפועל חייב להיות ערך שימושי לבעל הכסף. לשם כך, העבודה המבוצעת חייבת להביא תועלת חברתית, המשולבת במסגרת הכללית של חלוקת העבודה החברתית.[2]

1 Santiago Sierra, 2002. *Works 1990–2002*. London: IKON Gallery.

2 קרל מרקס, 1867. "המטאמורפוזיס של הסחורה", **הקפיטל**, כרך א, חלק 1, פרק 3.

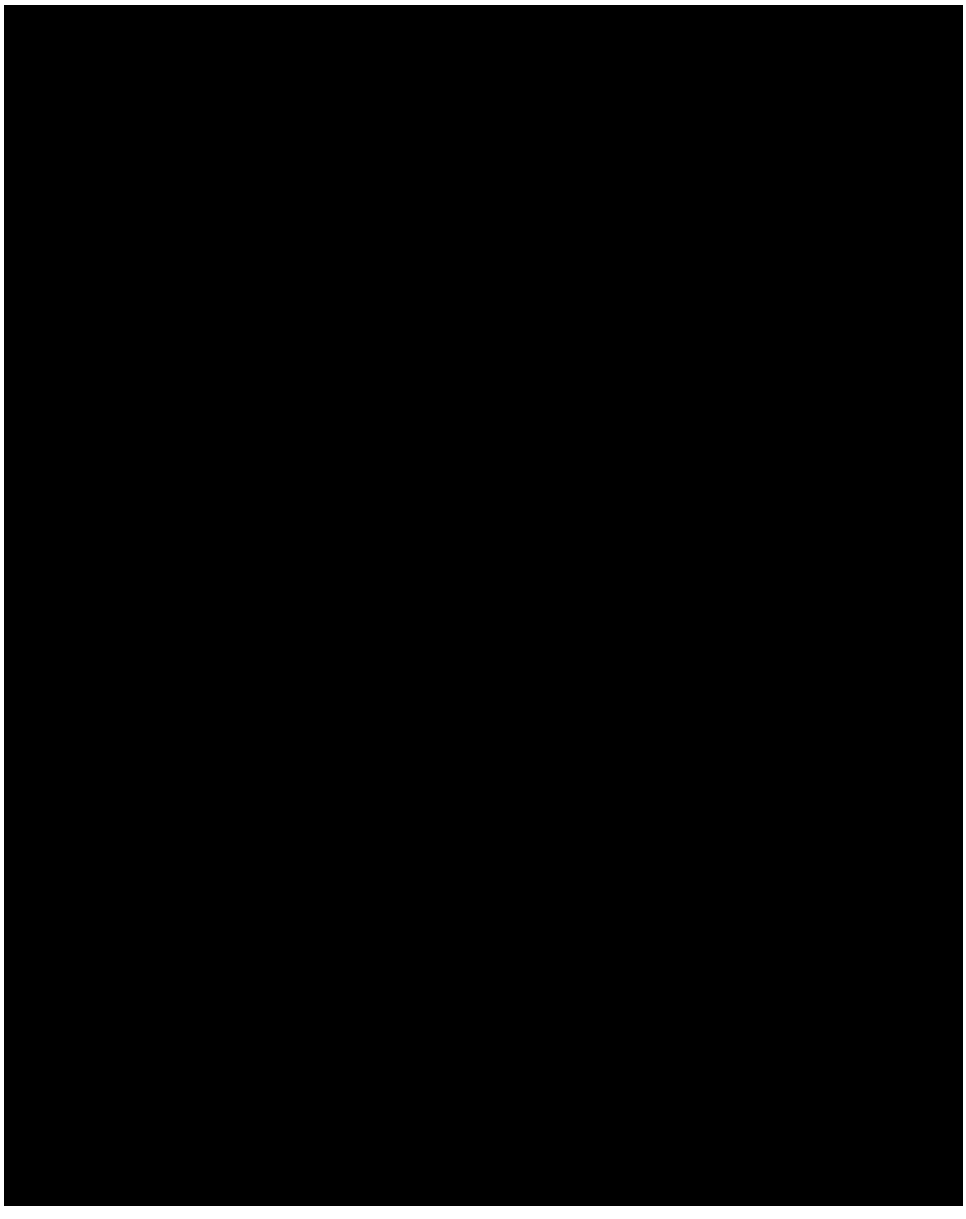

פסל בגודל 600×57×52 ס״מ, נבנה כדי להלחיצו אל קיר (הוצג בגלריית פיטר קילשמן, צירך, אפריל 2001).

הפסל, שנבנה מרכיבים שונים כגון עץ ואספלט, הוצמד ללא קיבוע לקיר הגלריה, והוחזק מצדו האחר בידי ארבעה פועלים. פועלים אלו עבדו במשמרות לאורך היום והשתכרו 12 דולרים לשעה. הפועלים הם גולים פוליטיים ממקומות שונים, והם נשכרו לעבודה ישירות מבית המחסה שבו שהו. החוק השווייצרי אינו מתיר לפליטים פוליטיים לעבוד, אולם ישנה חריגה מאיסור זה, אם בית המחסה הוא שבוחר את העבודות שיבצעו החוסים (מתוך הקטלוג).

קהילה של פועלים בלתי חוקיים. מיצג של גלריה BF15, יריד בינלאומי לאמנות עכשווית, פריס, ספטמבר 1999. העבודה הופקה בשיתוף עם ארגון הפועלים "ללא־מסמכים".

הקשר עם הארגון "ללא־מסמכים" נוצר באמצעות מדג'ינגוונה סיסה, שוהה בלתי חוקי ופעיל פוליטי מסנגל. הארגון נאבק למען לגליזציה של הפועלים בצרפת ודורש כי יוקנה להם מעמד של תושבים ועובדים. הצענו לארגון להשתמש בהזמנה שקיבלתי מהגלריה ולהשתתף ביריד הבינלאומי, כדי לקבץ את חבריהם ולנצל את נוכחותם של אישי תרבות וציבור באירועים מעין אלו לקידום מטרותיהם. אולם מעמדם המשפטי של חברי הקבוצה ואכיפה קשוחה של מדיניות גירוש יצרו בעבורם מצב מסוכן. לאחר כמה פגישות מקדימות, הגענו להסכמה על יצירת מרחב שיאפשר התכנסות של מאה מחברי הקבוצה ביום הפתיחה. כל אחד מהם קיבל הזמנה וכרטיס כניסה, אך החלטנו לבטל את השימוש בשלטים. היתה זו התערבות שקטה, כדי למנוע שימוש בכוח מצד המשטרה. בפגישות אלו, כמה מאנשי הארגון "ללא־מסמכים" הכריזו על הסתייגותם מהפרויקט והביעו חוסר אמון בעולם האמנות. כמו כן, הנוכחות המוגברת של המשטרה חייבה אותנו לקיים את האירוע בלי כרזות ובשקט מוחלט, תוך שהאירוע מסכן אותם והאפקטיביות שלו מוטלת בספק. לבסוף, וחרף העובדה שכמה מן הפעילים הבולטים בטחו בנו, הופיעו ביום הפתיחה רק שנים־עשר פועלים, מרביתם מנהיגי הקבוצה. יחד עמם, יצרנו שרשרת אנושית שהקיפה את הגלריה מבפנים (מתוך הקטלוג).

